

Will they/won't they?

Av

Elin Gissén

Konsensus

”Hej och välkommen till Obiter Dictum, avsnitt nummer 15, jag heter Billy Rimgard och jag sitter här precis som vanligt med Tobias Norström.”

”Och en flaska vin den här gången.”

”Och en flaska vin den här gången” bekräftar du. Ni har dessutom tjuvstartat lite och redan fått i er något glas var, så medan du presenterar er säsongsavslutning fyller Tobias på åt er båda. ”Och eftersom det är avslutning, och eftersom de flesta ligger ute i hängmattan, och det inte finns nånting att göra förutom att lyssna på podcasts på sommaren så tänkte vi att vi ska köra en liten specialare här” säger du. ”Det blir ett lite längre avsnitt, hur långt vet vi inte riktigt nu, det får vi se, och avsnittet kommer vara helt tillägnat, kanske den bästa filmen som har gjorts.”

”Ja, gemensamt så är det nog vår favoritfilm i alla fall” håller han med.

”Det handlar om Ridley Scotts Blade Runner ifrån 1982. Öhmm...”

”Vi kan väl börja med, berätta om-” inleder han, men du avbryter; ”Jag blir helt stum. Jag säger titeln och sedan bara tystnar jag i någon slags såhär, eftertanke.” Du skrattar lite åt dig själv, men det är faktiskt sant. Ända sedan idén med podcasten började gå ifrån löst snack av ”fan, vi borde ju” till ”du, jag har tänkt på ett namn, Obiter Dictum, vad tror du om det?” till att ”nu gör vi det faktiskt” har du vetat vad du ville ha för säsongsfinal. Det finns få saker här i livet du tycker så mycket om som att ohämmat grota ner dig i den filmens universum, som fortfarande känns magiskt för dig, medan annat du älskat som barn och tonåring bleknat med åren. Och att göra det med

Tobias och en vinflaska är typ det bästa receptet på en helkväll du kan tänka dig.

Han berättar levande om sitt slumpartade första möte med Blade Runner, och återupptäckten av den på imdb ("Shit, det är ju den här! Den här har jag letat efter hur länge som helst!") och du kommer på dig själv med att sitta och nicka och humma och ah!:a ("Inflygningen över Los Angeles, 2019!") igenkännande hela tiden, du är helt fascinerad trots att du har hört det mesta förut. Ni betar av Vangelis, enhörningar och Harrison Fords eventuellt medvetet usla voiceover innan du börjar känna av vinet, någonstans runt diskussionen kring blänket i Deckards ögon och 40 gånger och dumstrut smög sig visst rödvinsrösten in en vända, och du sitter och bara myser. Nya tankar och associationer föds med det där flytet ni har ibland, samtalet böljar fram och tillbaka och ni träffar rätt i både analysen och humorn.

När det börjar sina i flaska nummer två blir ni förstås sentimentala, och när han drar sitt favourite moment med Pris i sophögen är ni båda helt nere i hur sjukt vackert och tragiskt allting är, med allt det skitiga, och vänliga JF Sebastian och Pris med sin sminkning, som gav en nittonårig Tobias ont i hjärtat när han såg en tjej ha den på en klubb. Du får en mental bild av honom på ett dansgolv för omkring tio år sedan, nyinflyttad till Stockholm och så ung, då när man bara väntar på att allt ska börja. Något med den bilden gör dig rörd, du ser på honom och tänker att då hade ni aldrig träffats. Fina Tobias. Och just då säger han; "Men samtidigt är hon ju liksom, hon är

ju fortfarande så sjukt snäll mot honom. Och det känns på honom som att det aldrig är någon som har varit snäll mot honom över huvud taget”

”Nej verkligen inte” håller du med.

”Och det gör det hela dels väldigt mycket finare och dels väldigt mycket hemskare.” Du vet inte ens vad du ska svara.

Slutligen tar du upp Nighthawks, kvällens sista punkt, som du tycker är den perfekta, självklara sammanfattningen av hela tonen i Blade Runner, och ett bra ställe att avrunda på.

”Definitivt” håller han med. ”Det finns både en ton av såhär, nån slags så här skön isolation, eller skön isolering och liksom, och samtidigt nåt väldigt såhär...” han famlar lite efter orden och du blir plötsligt drabbad av vad han försöker säga.

”Ensam.” Du smakar på känslan.

”Ja. Ensam och såhär utlämnat.” Den bitterljuva melankolin tänker du, och svänger in på det spåret; ”Man möts- ja alltså när jag ser Blade Runner, så blir jag ändå såhär, samtidigt som man blir helt fascinerad och lycklig på något slags intellektuellt plan så blir jag ändå såhär väldigt melankolisk varje gång. Alltså väldigt sådär nerslagen. Man börjar tänka såhär ’vad är meningen med allt?’”

”Ja verkligen. Jag känner varje gång jag ser den, det räcker nästan just med att se bara början, ibland räcker det med att lyssna på soundtracket så är jag liksom alltid såhär tillbaka till när jag var 16 år och bara såhär, det är ju den! Förstår du vad jag menar?”

Du förstår precis vad han menar.

”Det är liksom såhär... Allting blir mer uddlöst liksom” säger han. Det är en fantastisk formulering. Precis här vill du knyta ihop säcken.

”Det är väldigt få saker jag säger det var bättre förr om, väldigt väldigt få saker” betonar du och Tobias skrattar igenkännande ”jag tycker liksom det bästa väntar alltid i morgon, men när det kommer till film och science fiction i kombination så undrar jag om det någonsin kommer att bli så bra som Blade Runner igen?”

”Jag är väldigt skeptisk. För min del i alla fall är det helt klart en av de absolut bästa filmerna som har gjorts” fastslår han.

”Det är vi helt överens om.”

Klart ni är. Ni är alltid överens. I alla fall om det som räknas. Ni ler, och börjar prata precis samtidigt.

”Men-”

”Och den konsensusen, alltså den är väl bra- förlåt nu avbröt jag dig” ursäktar du.

”Nej nej, du är inne precis på det jag var” säger han avvärjande.

”Jag tänkte att det är en väldigt bra stämning att avsluta första säsongen av Obiter Dictum i.” Och det är det ju.

Du slår av ljudet, och när du tittar upp har Tobias trollat fram en ny, mindre, flaska och två nya glas. ”Skumpa alltså?” frågar du leende.

”Är det säsongsavslutning så är det.” Han smäller iväg korken, håller upp och räcker över det ena glaset till dig. Du snuddar vid hans fingrar när du tar det.

”Skål!” Han blinkar åt dig och du fnissar. Ni klingar i glasen, och redan första klunken rusar rakt upp i huvudet. Det känns bra. Du är varm och bubblig och fnittrig, det var länge sedan du kände dig... såhär. Hur det nu är.

”Ah!” Han suckar eftertryckligt, håller upp glaset mot lampan och synar det överdrivet omsorgsfullt, och du skrattar till. Du lägger märke till att dina tår precis rör vid hans vad. Han ställer ner glaset med en lätt klang, lutar sig tillbaka i stolen och ler mot dig. Och plötsligt kan du placera känslan.

Ojdå.

Verkligen, oj.

Will they won't they

Så fort man har formulerat något i ord finns det på riktigt. Det är ju så. Man kan gå hur länge som helst med undertoner och tensions och så länge båda fortsätter låtsas som ingenting är det lugnt.

Du vet egentligen hur det är, hur det har varit ända sedan i somras. En ödesdiger vinflaska och sedan var det plötsligt mycket som måste omvärderas. Bara sådär. Och plötsligt väldigt mycket på spel. Hela hösten har du aktivt tvingat dig att inte tänka på det, hoppats att det ska försvinna av sig självt, så att du slipper börja värdera saker som er vänskap, din självbild, podcastens framtida existens, och slipper konfrontera massa nya känslor du inte förstår dig på.

Det är ju liksom... Tobias. Du har känt honom i flera år, och det där var inte första gången ni var fulla och Blade Runner-nostalgiska tillsammans, och ändå...

Så det har tassats runt gröten. Tills idag. Du kupar händerna under kranen, kallt vatten mellan fingrarna, och sköljer ansiktet. Torkar ögonen med handryggen och möter din egen blick i spegeln. Den är vaken, nervig. Du känner din puls i kroppen.

Och nu då?

Det var för ungefär en halvtimme sedan. Inspelningen rullade på, Tobias satt och ondgjorde sig över att grabbgängens ryggklappande följde med in i duon, där det borde finnas mer närhet. Någonstans i bakhuvudet ringde en

försiktig varningsklocka (det här är inget bra ämne!), men du spelade de bollar du fick.

”Eller så är det inte tillräckligt intimt” föreslog du. ”Alltså man vill ju ha den här- när vi pratade om TV-serier och var inne på Terriers så flaggade ju Hanna Fahl som gästade oss då att hon gärna skulle vilja se, i de här serierna om den manliga duon, att man skulle vilja ha lite av den här will they, won’t they-känslan som alltid kommer när det är en mixed duo.”

”Ja, det är nog en väldigt bra idé” nickade Tobias och gav dig ett forskande ögonkast innan han tog diskussionen vidare in på musiksidan. Du hörde klockorna få fart inne i huvudet. Du skulle inte ha dragit upp Hannas kommentar. Inte med tanke på vad ni har kvar att avhandla om manliga duor.

Och det dröjde inte länge. Medan Tobias listade indiepop-duor så att det stod härliga till tänkte du att det var lika bra att ta tjuren vid hornen och få det gjort.

”Och sedan gick allt det upp i en explosion, och i stället blev det liksom den kvinnliga soloartisten som tog popen in i en ny tid på något vis” avrundade du därför musikspåret. ”Ja, det är väldigt svårt att sätta fingret på.”

Och så det ofrånkomliga.

”Och vi är väl också en manlig duo.”

”Ja, och-” började han.

”Vilket jag har skämts lite för ibland” avbröt du, trots att det låter sjukt töntigt och ängsligt att säga högt. Men nu var det alla korten på bordet.

”Ja, jag kan också tycka att det är jobbigt” höll han med. ”Det är väl därför vi på något sätt strävar efter att ha mest kvinnliga gäster när vi har gäster, det är ju otroligt äckligt politiskt korrekt det också men...”

”Man kan bara förlora!” utbrast du med ett skratt som han föll in i.

”Ja. Precis, det är verkligen så, man kan bara förlora.”

”Precis” tänkte du åt den delen av hjärnan som fladdrat iväg i den där riktningen den börjat göra på sistone när du fått honom att skratta. ”Man kan bara förlora. Kom ihåg det.”

Du kände hans blick på dig, observerande, och tog dig tillbaka till spåret; ”Fast jag skulle vilja göra en skillnad där. Det är ju lite så här att – jag menar, trots allt så är – alltså vår podcast-”. Du hittade inte riktigt ingången, och Tobias betraktade dig med ett uttryck du visste betydde att han övervägde något. Och så slog det plötsligt till i hans ögon, han stödde armbågarna på bordet, lutade sig fram och sa; ”Jag undrar om det är- förlåt, förlåt att jag avbryter, men jag undrar om det finns en will they won’t they-vibe mellan dig och mig?”

Det fanns inget sätt att komma undan.

Du kände rodnaden flamma upp över huden och visste att du Måste. Verka.

Oberörd. Comeback. En comeback, nu!

Helt tomt.

Men något måste du ju säga, så det som kom ut blev ett ”Humn.” Ok, det fick duga, spela på det. ”Humn! Intressant” sa du så lättsamt du kunde, och ansträngde dig för att inte titta bort.

”Det är nåt ni kan spekulera i där, lyssnare” sa han och lutade sig tillbaka mot ryggstödet, och du kände hur du började andas igen. Fan. Du slog undan blicken, skoja bort det nu då!

”Ja. Verkligen, lite fanfiction skulle jag gärna efterlysa” prövade du.

”Lite slash.” Han flinade, men det dröjde sig kvar något avvaktande i hans blick.

”Ja!” Ämnet avslutat. ”Ja, men alltså, jag har ju tänkt på det där, och jag tror att det är så här...”

Du torkar av ansiktet, tar ett djupt andetag och går ut ifrån toaletten. Tobias står i hallen med jackan på och håller på att krångla sig i skorna. Du blir plötsligt akut medveten om var i rummet du är, vet inte var du ska stå eller göra av händerna, och hamnar lutad mot väggen med nävarna nerkörda i fickorna. Brukar du göra så? Du har ingen aning. Halsen känns torr och du harklar dig lite lätt. Inser plötsligt att du är toknervös.

Han får på sig skorna och sträcker upp sig, andas ut. Tittar provande på dig. Tystnaden är en sekund för lång.

”Ska vi ta en öl kanske?” Tonen är avspänd, om man inte visste bättre kunde man tro att det här var en helt vanlig kväll. Ni har stått här tusen gånger, det har alltid varit enkelt att säga ja, kul, det gör vi. Självklart.

Du väger lite på hälarna. Ni borde verkligen inte. Men så ler han lite, och du tänker på alla gånger ni tagit en öl efter en inspelning, att det nästan alltid är de bästa kvällarna, och du tänker att fuck it, ja det ska vi. Så får det gå som det går.

När ni väl sitter där i baren känns det faktiskt nästan som vanligt. Tobias har gått igång totalt på temat rockdöden vs svart och svår-döden i musikvärlden, och i takt med att ni letar exempel, slår hål på varandras resonemang och skrattar börjar du slappna av. Dock sjunker nivån i ditt glas snabbare än vanligt, så lite skakad är du nog fortfarande. Men eftersom du inte vill gå hem ännu köper du fler, och snart har du tre tomma glas framför dig. När du sveper i dig det sista av det fjärde vet du att kvällen lider mot sitt slut. ”Det här gick ju bra” tänker du, och försöker att inte låtsas om att en del av dig är besviken.

”Jahapp, då har man varit produktiv idag också” säger Tobias och sträcker lite på sig.

”Onekligen” svarar du. ”När vi inte jobbar gör vi podcast, och när vi inte gör podcast pratar vi om vad vi skulle kunna prata om i en podcast. Flitens lampa slocknar aldrig.”

”Hah, precis” ler han och tar sin jacka ifrån stolen bredvid. ”Fast jag tycker vi har något här. Just det här med mytbilden som blir efter artister som har tagit livet av sig. Det är jätligt intressant.”

”Odpod, tema självmord” säger du och sveper halsduken runt halsen.

”Kanske. Det är ingen dum idé” han ställer sig upp. ”Jag ska bara på muggen innan vi går”. Du tittar ner på dina numera fyra glas.

”Det borde nog jag också” säger du och stoppar plånboken i fickan samtidigt som du reser dig. Tobias navigerar sig relativt smidigt ut mellan de små borden, och passerar alldeles nära dig när han tar sig ut i gången med sikte på toaletterna. Så nära att du känner hans doft dra förbi, och för ett

ögonblick blir du vimmelkantig. Du visste inte ens att du visste hur han luktade, men tydligen. De fyra ölen hjälper inte alls. Nu när du ställde dig upp kände du att det nog var en för mycket, och du hoppas verkligen att du går normalt när du följer efter Tobias.

Du har en konstig känsla i kroppen, en slags avdomnad säkerhet du inte känner igen, din blick dras hela tiden till precis där hans hår lockar sig vid örat, det kliar i fingrarna på dig och du tänker ”snart” utan att riktigt veta varför.

Det är kö. Det finns två toaletter, och utanför står två fnittriga tjejer i tjugårsåldern och analyserar ett sms som den ena läser upp. Just när du kommer fram öppnas dock dörren till höger, och hon utan sms försvinner in. Hon som blir kvar försjunker djupt i sin iphone, och tystnaden sänker sig över kön. Tobias står med ryggen lutad mot väggen och vilar bakhuvudet mot träpanelen. Han verkar nöjd. Lite sömnig kanske. Du ställer dig bredvid honom. Tittar på ådrorna i träet mitt emot dig i det smala utrymmet och känner hur nära han är. Hans hand är precis intill din. Den andra dörren öppnas, och så är ni ensamma.

Då. Då slår det fullständigt slint i huvudet på dig. Du känner plötsligt att du vill ta hans hand, och känslan är så överrumplande, och så våldsamt stark att du bara gör det. Du gör det. Han lyfter på huvudet och tittar förvånat på dig när du flätar in dina fingrar mellan hans, men han låter det hända, han är varm och hans form känns bekant i din handflata. Och sedan dras din andra hand magnetiskt till hans hår, du för fingrarna igenom det för första gången, mjukt, och stryker in den där locken bakom hans öra. Och först då möter du

hans blick och inser vad du just har gjort. Det här kontraktsbrottet kommer ni aldrig kunna komma runt. Du ser att han tänker samma sak, och i en skälvande sekund händer absolut ingenting. Du kommer dig inte ens för att ta ner handen. Då öppnas dörren precis bredvid Tobias och du hoppar till, verkligheten skräller tillbaka och du rör honom inte längre men du har ingen aning om vem som släppte. Du sväljer, och kan inte alls läsa av vad uttrycket i hans ögon betyder när han vänder sig om och utan ett ord försvinner in på toaletten.

Du faller tillbaka mot väggen. Tjejen tittar konstigt på dig när hon går förbi men du bryr dig inte om henne. Vad i helvete har du gjort? Varför?! Hur i hela världen kan din hjärna ha godkänt den idén? Du inser att ditt omdöme inte är på topp, och att det kanske inte kommer att vara så farligt i morgon, men du kan inte döva misstanken att det här nog var sista gången ni två tog en öl tillsammans bara ni. I alla fall så här. Otvunget, bekvämt. Tanken gör dig kall inombords, du vill bara bort härifrån, vågar inte möta honom, men om du gick härifrån nu skulle du bara göra det ännu konstigare.

Just då öppnas den andra dörren (tack och lov!) och du tränger dig in, vilket får även sms-tjejen att titta konstigt på dig. Du kunde inte bry dig mindre. Dörren går i lås och du lutar händerna mot handfatet. Du känner hur tårarna bränner till bakom ögonlocken, men du kan ju för fan inte gråta nu. Så du intalar dig att du är löjlig, uträttar dina behov, tvättar händerna och sköljer ansiktet för andra gången den här kvällen. Du ser på dig själv i spegeln. Vad fan har du gjort? Du torkar av dig med en pappershandduk,

väntar lite extra så att han säkert ska ha hunnit tillbaka, och med magen full av fjärilar öppnar du dörren.

Han står precis utanför.

Din första impuls är att slänga igen dörren igen och gömma dig, men du går ut, letar efter ord, något som kan göra allt som vanligt, men innan du hinner öppna munnen lägger han händerna på dina axlar och ser dig rakt i ögonen. Bestämd. Intensiv. Det gungar till i magtrakten på dig.

”Säg ingenting” säger han lågt, och kysser dig.

Först blir du helt paff. Kan inte ta in vad som händer. Men sedan registrerar du varma läppar emot dina och dina händer hamnar som av sig själva på hans höfter och herregud! Tobias. Du kysser honom, och det är som om det här också är något ni gjort tusen gånger, din arm runt hans midja, hans hand i din nacke som drar genom ditt hår och får dig att skälva till i hela kroppen, hans tunga som försiktigt vandrar över din underläpp, du slår i väggen bakom dig när du drar honom närmare för det är samtidigt första gången och du kan inte få nog. Han är så nära att du knappt kan andas, blodet strömmar till och du kan inte minnas sist du var så här kåt, och när du smeker handen upp längs hans ryggrad stönar han till, oändligt tyst, och flämtar till på nästa inandning och du inser chockat att du älskar honom. Det finns inget annat sätt att se det. Och det skrämmer skiten ur dig.

Men just då har Tobias nått till spännet på ditt bälte, och det är allt du kan tänka på, hans fingrar letar sig in under skjortan, stryker över din bara hud, och du stillnar, din hand över hans nacke och det finns ingenting i hela världen utom hans fingrar som letar sig neråt, neråt-

”Hehem!” harklar sig någon bakom er. Du tittar förvirrat upp, kopplar liksom inte. En lönnfet man i femtioårsåldern iförd kostym står ungefär två meter bort, och ser obekvämt ut. Han indikerar med en handrörelse att han skulle vilja komma fram till toaletterna. Du vågar inte ens titta på Tobias, för du är rädd att du ska börja gapskratta.

Tillbaka vid bordet får du en slags överklighetskänsla. Du drar på dig jackan och handskarna och om det inte var för att det fortfarande bultade betänkligt i valda delar av kroppen skulle du kanske blivit osäker på om det hänt över huvud taget. Så tittar Tobias på dig, och igen vet du inte vad hans ansiktsuttryck betyder, men det gör inget för du översköljs av en sådan värme. Han är vacker.

”Följ med mig hem” säger han.

”Va?”

”Följ med.”

Det är så lätt att nicka.

På tunnelbanan tio minuter senare är det inte lika lätt. Det är konstigt att vänta på perrongen och inte veta hur nära varandra ni ska stå därför att alla spelregler håller på att skrivas om, det är konstigt att tänka ”tänk om någon ser oss” och vara nervös för att det ska finnas nynassar eller fotbollsgång i vagnen, det är konstigt att komma till en sektion tomma säten och pausa för att ni plötsligt inte vet hur ni ska sätta er innan ni hamnar mitt emot varandra, som vanligt.

Men allt det kan du hantera. Problemet är att du är rädd. Du är så jävla rädd för att vakna i morgon bitti, bredvid Tobias. Du vet inte hur det kommer bli sedan, men risken är väl rätt stor att det inte blir bra. Och alldeles oavsett kommer ni efter ikväll att förlora vad ni har haft, och du står inte ut med tanken att det skulle bli... konstigt mellan er. Du har ingen aning om vad han känner, men du vet att det var länge sedan du var så sårbar som just nu.

Men när Tobias lutar sig fram över gången och kysser dig spelar inget av det någon roll.

Work before play

“Ahh... Mmmh, åh gud... Hhh! Ah! Ah!” Du griper tag i hans hår med ena handen, det glider mjukt mellan fingrarna, och håller den andra för munnen, djupare, djupare, åh GUD!, du biter till i ditt eget finger för att kväva ljuden som slipper ur dig, men när han låter sin hand glida ifrån knät längs ditt innerlår och samtidigt slutar – fortsätter – (ah!) – kan du inte hålla tillbaka ett lågt stönande. Du lutar huvudet bakåt mot nackstödet, blundar, andas, kan inte göra något annat än att andas, kan inte tänka på var ni är, att ni inte borde, bara andas, bara- ”Ahhh!” Du flämtar till, en gång, två, och i ett mjukt kvidande är det över.

Du blundar. Känner hela kroppen vila mot skrivbordsstolen. Hör ljudet av en rörelse och öppnar ögonen. Tobias stryker handen över munnen och tittar upp på dig, och ler. Ögonen busiga, han är oförsämrad nöjd.

”Vad händer med work before play?” frågar du och drar upp gylfen. Han flinar, och tar stöd mot bordsskivan när han ställer sig upp.

”All work and no play makes Billy a dull boy.”

Han lägger en hand på ditt knä, möter din fortfarande aningen ofokuserade blick och ger det en snabb tryckning innan han kliver iväg till sin sida av bordet och dimper ner mitt emot dig.

”Då kickar vi igång det här”, säger han och drar på sig headsetet. ”Redo?” Han tittar menande på dig. Du skakar på huvudet, kan inte dölja ditt leende, och sätter på ditt eget.

”Alltid.”

Han slår på inspelningen. Oftast brukar du göra det, men idag är han full av energi, och bestämt lite full i fan också. Tar saker i egna händer så att säga.

”500 mil i snön, ett UFO över sjön, det har blivit dags för avsnitt 88 av den enda podcasten som Kjell Häglund aldrig missar, Obiter Dictum.” Han gör påan glatt, med inlevelse i både stavelser och pauseringar. Och så, när han ska presentera er, låser han din blick och det glittrar till ett skratt i ögonen och du tänker att ”nu, nu kommer det något här”, men du är ändå inte beredd.

”Som vanligt med mig, Tobias Norström, och min undergivne bdsm-slav, Billy Rimgard.”

Alltså. Tobias.

Du skrattar till, kan inte hjälpa det, och hinner tänka att tack och lov att ni inte kör live innan du börjar spela med.

”Hallå. Hej.”

”Tjaba!” sticker han emellan.

”Tack för att jag får vara med i samtalet.” Du gör rösten försynt samtidigt som du känner hur det spritter till lite i magen, som kolsyra i blodet, och du kan inte sluta le åt hur nära det är, hur det där inte på något sätt är sant men ändå... ja. För Tobias ord i mikrofonen, och den där luriga blicken, även om ni kan redigera hur mycket ni vill är det här ändå att leka lite med elden. Och det är ju roligt.

Han småskrattar lite på andra sidan bordet medan du pratar, och när du tystnat uppstår en mikropaus då han bara sitter där och är glad, och du slås

igen av hur mycket du verkligen tycker om honom, innan han drar in luft och ger sig på dagens första ämne.

”Hur känns det att vara känd ifrån Fokus då?”

”Känd ifrån Fokus ja” plockar du upp. ”Det var en väldigt fin artikel skriven av Kjell Häglund, snygg referens i introet, faktiskt.” Du höjer menande på ögonbrynen och han ler.

”Ja.” Han lägger sin fot över din under bordet, stryker lite fram och tillbaka med tårna. ”Tack” säger de. Du stryker tillbaka, och det drar ett nästan förläget uttryck över hans ansikte som är så jävla fint att du fastnar lite och bara tittar på honom.

Det här. Bara det här.

Det är han som först hittar tråden igen; ”Vad heter det, för er som inte har sett det då, så lite grann förra veckan var vi ju inne på det här med att det var någon som fotade oss...”

Han böjer sig över micken igen, allt är som vanligt i Obiter Dictum-studion. Fast medan ni pratar vidare om Fokusreportage och DIY-podcasts och klippare dröjer sig hans leende kvar.

Som vanligt är rätt fantastiskt.